

JAK MNOHO VÁŽÍ PRINCIP OCHRANY SOUKROMÍ V PŘÍPADĚ ÚŘEDNÍKŮ VEŘEJNÉ SPRÁVY

doc. JUDr. Soňa Skulová, Ph.D.

1. PROČ O PROBLÉMU OCHRANY SOUKROMÍ ÚŘEDNÍKŮ VEŘEJNÉ SPRÁVY NYNÍ DISKUTOVAT?

Sepsání předloženého příspěvku bylo do jisté míry motivováno nedávným rozhodnutím Nejvyššího správního soudu¹ řešícím případ, a také vyslovujícím určitý obecnější názor, z oblasti poskytování informací, majících povahu osobních údajů, a to v případě zaměstnanců veřejné správy, jež ještě více zčeřilo již tak dlouhodobě neklidnou názorovou hladinu v oblasti poskytování informací tohoto druhu (a to nejen správními orgány²), ze strany tzv. povinných subjektů ve smyslu zákona o svobodném přístupu k informacím³. Pozornost vzbudila rovněž následná reakce Úřadu pro ochranu osobních údajů, jež ve svém stanovisku právní argumentaci soudu (nikoliv samotný výrok soudního rozhodnutí) podrobil kritice⁴.

Dosavadním shrnutím uvedené „diskuze“ bylo pak přijetí společného „Metodického doporučení Ministerstva vnitra a Úřadu pro ochranu osobních údajů k poskytování informací o platech pracovníků povinných subjektů podle zákona o svobodném přístupu k informacím“⁵ (dále jen „metodické doporučení“), jež mj. zdůrazňuje nutnost individuálního posouzení každého případu žádosti

¹ Srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. května 2011, sp.zn. 5 As 57/2010-57 (dostupné, stejně jako další citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, na www.nssoud.cz).

² Srov. např. judikaturu řešící poskytování informací o členství soudců v Komunistické straně Československa ke dni 17.11.1989 - rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6.1.2010, sp.zn. 3 As 10/2009-77, v němž převážilo právo na ochranu soukromí, následně zrušený nálezem Ústavního soudu ze dne 15.11.2010, sp.zn. I.ÚS 517/2010 (dostupné na www.nalus.usoud.cz), kde akcent je položen na naplnění práva na informace.

³ Srov. § 2 odst. 1 a 2 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších změn a doplnění (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“).

⁴ Podrobně viz stanovisko Úřadu pro ochranu osobních údajů ze dne 3.6.2011 <http://www.uoou.cz/uoou.aspx?menu=14&loc=328> (stav k 20.11.2011).

⁵ Dostupné na www.mvcr.cz. Jde však pouze o právně nezávaznou metodiku, jak je v textu připomínáno.

o informace, přičemž zaměstnancem může být také tzv. veřejný funkcionář ve smyslu zákona o střetu zájmů⁶, a na konkrétní podmínky, jež v důsledku, při uplatnění testu proporcionality, mohou vést i k odmítnutí poskytnutí požadované informace.⁷

Tímto příspěvkem, rozsahem spíše glosou, autorka zamýšlí upozornit na některé aspekty řešeného konkrétního případu, jež zatím v nastíněném kontextu nebyly zmíněny, nebo patřičně zohledněny či konkretizovány.

2. ŠIRŠÍ KONTEXT PROBLEMATIKY. VÝZNAM PRINCIPŮ PRO ŘEŠENÍ KONKRÉTNÍCH PŘÍPADŮ

Původ hlavních problémů v předmětné kauze lze spatřovat ve dvou rovinách, resp. stránkách řešené problematiky. Nejprve to bylo (a stále je) nedostatečné rozlišení, a také následná kvalifikace požadovaných informací, a také pracovníků veřejné správy, o jejichž osobní údaje se má jednat. Dalším problémem je pak interpretace relevantních zákonných ustanovení, neboť opomíjející (resp. odmítající aplikovat) obecné principy, jež se na řešenou kauzu v příslušné rozsahu vztahují, zejména pak principu proporcionality, jež by vedl k uplatnění testu proporcionality pro předpokládaný zásah do práva . Obě problémové oblasti přitom spolu úzce souvisejí, neboť teprve dostatečné zjištění a zhodnocení relevantních okolností vytváří podmínky pro řádné uplatnění testu proporcionality, resp. konstatování, že úprava je natolik určitá, že testu není zapotřebí.

Ve druhém z uvedených problémových okruhů, tedy v přístupu k aplikaci principů, resp. provedení testu proporcionality, učinilo krok potřebným směrem citované metodické doporučení, neboť úlohu testu proporcionality obecně připomíná, jakož i nutnost náležitého odůvodnění v případě příklonu k ochraně soukromí, což znamená neposkytnutí požadované informace.

Problém však stále přetrvává ve vztahu k prvému nanesenému problému, tedy vodítek pro identifikaci a rozlišení již nyní ze zákonných úprav odvoditelných znaků jednotlivých případů. Do této kategorie zapadá rovněž nedostatečné vypořádání se s pojmem „příjemce veřejných prostředků“⁸ pro sledované účely. Z tohoto

⁶ Zákon č. 159/2006 Sb., o střetu zájmů, ve znění pozdějších změn a doplnění.

⁷ „...,Nosné důvody (*ratio decidendi*) odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu však principiálně nevylučují, aby vydání takové informace bylo při uplatnění testu proporcionality v odůvodněných případech odmítnuto.“ - srov. bod II.a. cit. metodického doporučení.

⁸ Jak tento pojem upravuje § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím.

důvodu nemohou být ani vodítka k provedení testu proporcionality dostačující.

Než bude konkrétněji přistoupeno k oběma problémovým okruhům, hodí se předeslat, že v uvedené oblasti jde o vztah dvou konkurujících si obecných principů, a to principu ochrany soukromí, jehož součástí je také ochrana osobních údajů, a principu transparentnosti a otevřenosti veřejné správy.

Vymezování hranic mezi ústavně a mezinárodně založenou ochranou soukromí⁹, včetně ochrany před neoprávněným zveřejňováním osobních údajů na straně jedné, a naplněním rovněž ústavně zaručeného práva na informace¹⁰, podpořeného z pohledu žadatelů o informace založením tzv. informační povinnosti státních orgánů a orgánů územně samosprávných celků¹¹ na straně druhé, je vskutku úkolem obtížným a také dlouhodobým, o čemž svědčí mj. poměrně bohatá judikatura soudů, a to nejen vnitrostátních.¹² Projevuje se zde ústavní a mezinárodní, resp. evropský základ ochrany soukromí, z něž vychází také obecná úprava ochrany osobních údajů.¹³ Jak uvádí P.Mates, řešení může být nalezeno jen v právní úpravě, která zajistí rovnováhu mezi zájmem člověka na tom, aby nebyla narušována jeho integrita a veřejným zájmem na tom, aby osobní údaje lidí mohly být zpracovány.¹⁴ Řešení jednotlivých „hraničních“ případů je přitom vždy určeno relevantními, a přitom rozmanitými podmínkami a znaky jednotlivých případů, ve kterých jsou informace (rozmanité povahy) vyžadovány. Z toho se odvíjí potřeba jednak právní úpravy ne zcela určité, resp. využití neurčitých pojmů v zákonných úpravách.

⁹ Srov. čl. 10 odst. 3 Listiny základních práv a svobod (usnesení předsednictva ČNR č.2/1993 Sb., o vyhlášení Listiny základních práv a svobod jako součástí ústavního pořádku České republiky, ve znění pozdějších změn, dále jen „Listiny“), a také čl. 8 (Právo na respektování soukromého a rodinného života) Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod..

¹⁰ Srov. čl. 17 odst. 1 Listiny.

¹¹ Cit. ust., odst. 5.

¹² Srov. např. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 4. prosince 2008, ve věci S. a Marper proti Spojenému království (stížnost č. 30562/04 a 30566/04).

¹³ Srov. znění § 1 zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších změn a doplnění (dále jen „zákon o ochraně osobních údajů“).

¹⁴ Srov. MATES, P.: *Ochrana soukromí ve správním právu, 2. aktualizované a podstatně přepracované vydání*. Praha: Linde, 2006, s. 187.

V obecné rovině, pokud je po povinném subjektu v rámci uplatnění práva na informace požadován údaj, jež by mohl náležet do sféry soukromí fyzické osoby, jde o případ konfliktu obou shora uvedených principů (a také odpovídajících chráněných hodnot), přičemž oba obecné principy jsou pro veřejnou správu právně závazné. V této souvislosti, tedy také k otázce závažnosti obou principů, není od věci připomenout rovněž systematiku a genezi relevantních základních práv, kdy právo na ochranu soukromí je řazeno do skupiny základních lidských práv (hlava druhá, oddíl první Listiny), zatímco právo na informace je včleněno do práv politických (hlava druhá, oddíl druhý Listiny).

V případě, kdy zákonná úprava neposkytuje dostatečně konkrétní řešení, je nutno použít interpretaci systematickou, a event. také teleologickou. Budou tedy aplikovány příslušné obecné principy, resp. v případě jejich nesouladu (konfliktu) uplatněna metoda poměřování těchto principů.

Ve sledovaných „protikladných“ oblastech ochrany osobních údajů na straně jedné, a práva na informace na straně druhé jde v podstatě o nalezení správného poměru mezi naplněním veřejného zájmu na transparentnosti veřejné správy, jež je základem práva na informace konkrétního žadatele na straně jedné, a na straně druhé zajištěním soukromí jednotlivých osob, v potřebném a odůvodněném rozsahu, na straně druhé. Je tedy nutno přistoupit k poměřování uvedených, v podstatě kontradiktorních principů, neboli uplatnit princip další, a to proporcionality. Uvedený postup má napomoci nalezení správného vyvážení principů, a také chráněných hodnot; zde tedy jednak informační otevřenosti, a tím také možnost kontroly veřejné správy ze strany veřejnosti, a zároveň působící ochrany soukromí jednotlivé fyzické osoby (a dodejme, že jakékoliv).

Uvedený postup, resp. metoda řešení, není již ani v našich podmínkách výjimkou; ostatně pro rozhodování správních orgánů se uplatňuje v rámci působení základních zásad činnosti správních orgánů¹⁵; a její naplnění stává se pak předmětem soudní kognice

¹⁵ Srov. znění § 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, kde se od správních orgánů vyžaduje jednak dbát, aby „...přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem“ (odst. 4 cit. ust.), a zároveň šetřit „...práva nabytá v dobré víře, jakož i oprávněné zájmy osob, jichž se činnost správního orgánu v jednotlivém případě dotýká.“, a možnost „...zasahovat do těchto práv jen za podmínek stanovených zákonem a v nezbytném rozsahu.“. Bez významu nemusí být v této souvislosti ani princip subsidiarity mocenského řešení, když přednost má být dána řešení konsenzuálnímu (srov. § 5 cit. zákona). K tomu více např. in SKULOVÁ, S. a kol.: *Správní právo procesní*. Plzeň: Čeněk, 2008, s. 60-67.

v rámci přezkumu legality správních rozhodnutí dle soudního řádu správního.¹⁶

3. K PROBLÉMOVÝM ASPEKTŮM ŘEŠENÍ KONKRÉTNÍHO PŘÍPADU

Zákonná úprava neposkytuje přesný návod pro situace, kdy osobou, jíž se žádost o poskytnutí informace týká, je v dikci zákona „zaměstnanec veřejné správy“ (dále jen „zaměstnanec“). V daném případě o takovou osobu šlo; byl jí vedoucí oddělení na magistrátu, tedy v dikci zákona o obcích orgánu územního samosprávného celku.¹⁷

Specifičnost postavení širší kategorie osob, jež se podílejí na výkonu veřejné moci a veřejné správy odráží v zákoně o ochraně osobních údajů pouze ustanovení zakládající výjimku z obecné povinnosti získat souhlas osoby, jejíž osobní údaje mají být zpracována (tedy také poskytnuty¹⁸). Musí však jít o zákonem stanovené druhy informací, opět vyjádřené pomocí neurčitými pojmy, konkrétně o osobní údaje o veřejně činné osobě, funkcionáři či zaměstnanci veřejné správy, které vypovídají o jeho veřejné anebo úřední činnosti, o jeho funkčním nebo pracovním zařazení.¹⁹ V tomto směru cit. ustanovení plně konvenuje cíli zákonné úpravy, kterým je naplnění práva na informace, a zároveň stanoví obecnou hranici, jež má vymezovat potřebný a legitimní rozsah ochrany soukromí uvedených osob.²⁰

Přesná zákonná hranice mezi tím, co má být z oblasti osobních údajů týkajících se úředníků poskytováno, a co je naopak nutno chránit, tedy rozhodně není pro všechny případy, resp. ke všem druhům informací vztahujícím se ke všem zaměstnancům veřejné správy, stanovena přesně, resp. explicitě. Speciální úpravy jsou v tomto

¹⁶ Srov. § 78 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších změn a doplnění.

¹⁷ Srov. § 5 odst. 2 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), ve znění pozdějších změn a doplnění.

¹⁸ Poskytnutí osobních údajů náleží do rámce široké definice pojmu „zpracování“ osobních údajů dle § 4 písm. e) zákona o ochraně osobních údajů.

¹⁹ Srov. § 5 odst. 2 písm. f) cit. zákona.

²⁰ Komentář k zákonu obdobně označuje cit. ustanovení jako „kolizní pravidlo“ pro aplikaci zákona o svobodném přístupu k informacím. Srov. BARTÍK, V., JANEČKOVÁ, E.: *Zákon o ochraně osobních údajů s komentářem*. Praha: Anag. 2010, s. 99.

ohledu spíše výjimečné.²¹ Neboli, neexistuje přesný výčet druhů informací, které by se měly poskytovat vždy, nebo neměly poskytovat v žádném případě. Nebyl k dispozici ani ve sledovaném případě, resp. nikoliv pro celý rozsah otázek, ke kterým se soud vyjadřoval.

Nutnost řádné, plné interpretace uvedených ustanovení je v takovém případě více než zřejmá, neboť je nezbytná pro určení hranice mezi ochranou soukromí, a principem transparentnosti.

Ve sledovaném případě byla požadována informace o výši mimořádných odměn udělených v časovém rozmezí několika let konkrétně určenému vedoucímu oddělení magistrátu, a také o důvodech všech těchto poskytnutých odměn.

Zdůraznit je nutno, že mělo jít o mimořádné odměny, jež jsou poskytovány z příslušného veřejného rozpočtu, a právním základem jejich poskytnutí je rozhodnutí příslušného orgánu územního samosprávného celku. Výše těchto odměn, kritéria pro jejich udělování, ani důvody pro udělení nejsou upraveny žádným právním předpisem, přičemž není vyloučeno, aby územní samosprávný celek přijal vlastní pravidla a kritéria pro přidělování odměn. Ať se tak již v konkrétním případě stane, či nikoliv, samo rozhodnutí o udělení mimořádných odměn je výkonem působnosti územního samosprávného celku.

Povinný subjekt poskytuje konkrétní finanční částku z veřejných prostředků na základě svého vlastního rozhodnutí přímo příslušnému příjemci, kterým je zaměstnanec úřadu územního samosprávného celku (konkrétně magistrátu).²² Jde tedy o činnost povinného subjektu, resp. poskytnutí informace o činnosti, tedy naplnění ústavně a zákonem založené informační povinnosti.

Uvedený případ lze také nepochybně podřadit pojmu poskytování veřejných prostředků, a osoba, jíž jsou tyto prostředky poskytnuty,

²¹ V této souvislosti je nutno zmínit zákon o střetu zájmů, který do kategorie tzv. veřejných funkcionářů řadí rovněž některé osoby působící na vyšších, resp. rozhodujících místech ve veřejné správě (tzv. „vedoucí úředníky“), vůči nimž ve stanoveném spektru informací ochranu jejich soukromí poněkud redukuje. Srov. zejména § 2 odst. 2 písm. e) cit. zákona.

²² Bez významu v obdobných případech nemusí být ani skutečnost, že jde nikoliv o tzv. řadového zaměstnance, ale vedoucího útvaru, jenž může být dle zákona o obcích vytvořen. Srov. § 109 odst. 2 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), ve znění pozdějších změn a doplnění: „*Rada obce může zřídit pro jednotlivé úseky činnosti obecního úřadu odbory a oddělení, v nichž jsou začleněni zaměstnanci obce zařazení do obecního úřadu.*“

může být označena za příjemce veřejných prostředků ve smyslu § 8b zákona č.106/1999 Sb., jak to učinil také soud v cit. rozsudku. Ochrana osobních údajů příslušného zaměstnance orgánu veřejné správy nedoznala uvedeným řešením úhony, neboť uvedený případ vskutku nespadá pod výjimky z povinnosti poskytovat základní osobní údaje o příjemcích veřejných prostředků, jak je zakládá odst. 2 cit. ustanovení.²³

Jako podpůrný argument slouží vymezení vztahu k obecnému principu ochrany soukromí. Ten se v zákoně o ochraně osobních údajů projevuje v obecné povinnosti získat souhlas osoby se zpracováním osobních údajů. Náš případ však lze podřadit pod výjimku z uvedené povinnosti, neboť jsou poskytovány osobní údaje o zaměstnanci veřejné správy, které, v dikci zákona, vypovídají : „... o jeho veřejné anebo úřední činnosti...“.²⁴ V zápise z jednání příslušného orgánu nepochybně je a musí být uvedeno, za jakou činnost byla příslušná mimořádná odměna konkrétnímu zaměstnanci přiznána.

Doposud v daném případě nebylo nutno poměřovat, ale pouze interpretovat příslušná zákonná ustanovení v jejich systematických souvislostech. V rámci své přezkumné činnosti však soud do stejného rámce zařadil, a stejným způsobem ošetřil, také informaci o platu zaměstnance veřejné správy, aniž by však v tomto případě byla informace o platu požadována, resp. předmětem řízení u správního orgánu a následně u krajského soudu.

²³ Povinnost poskytovat základní osobní údaje se nevztahuje „...na poskytování veřejných prostředků podle zákonů v oblasti sociální, poskytování zdravotní péče, hmotného zabezpečení v nezaměstnanosti, státní podpory stavebního spoření a státní pomoci při obnově území“.
- § 8b odst. 2 zákona o svobodném přístupu k informacím.

²⁴ Srov. § 5 odst. 2 písm. f) zákona o ochraně osobních údajů. V tomto smyslu (ovšem ve vztahu k činnosti soudců) uvádí Ústavní soud, v nálezu cit. v pozn. č. 2: „...Profesionální sféra (a informace o ní) osob působících ve veřejném životě – i soudců – náleží do sféry veřejné, neboť může souviset s realizací soudní moci.“. Obdobný přístup k problému zaujal rovněž Nejvyšší správní soud ve věci poskytnutí informace o tom, zda byla ověřována u konkrétních celníků duševní, resp. osobnostní způsobilost ke službě u celní správy za dobu trvání služby, a kdy se tak stalo, kde soud vyšel mj. z toho, že v uvedeném případě jde o informace ve smyslu právní úpravy předpokladů pro výkon služby. Srov. rozsudek nevyššího správního soudu ze dne 6.8.2010, sp.zn. 7 As 47/2010-62. Autorka se však již (z důvodů, jejichž uvedení by přesáhlo rozsah a účel příspěvku) neztotožňuje s dále v cit. rozsudku uplatněným názorem, že uvedené informace nejsou osobními údaji ve smyslu § 4 pís. a) zákona o ochraně osobních údajů.

Z odůvodnění soudního rozhodnutí, jež je v této části poměrně stručné, nelze dovodit, zda oba druhy informací, tedy jednak o mimořádných odměnách a dále o platu, dostatečně rozlišeny, anebo se k otázce platu soud vyjadřoval obiter dictum. V každém případě se však nelze ztotožnit s tím, že povaha a režim poskytování byly posouzeny totožně, resp. bylo aplikováno shodné řešení pro obě kategorie informací, jež však svou povahou totožné nejsou.

K otázce platu Nejvyšší správní soud uvádí: „...Zaměstnanec veřejné správy dostává za svou práci plat, který je mu vyplácen z veřejných prostředků. Je proto ve smyslu § 8b odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím „příjemcem veřejných prostředků“.²⁵

Domnívám se, že nikoliv řešení otázky informace žalobcem vskutku požadované, tedy o mimořádných odměnách, ale právě uvedený závěr k informaci o platu stal se rozbuškou, jež vyvolala shora zmíněné živé reakce, působící o to razantněji, když v cit. rozsudku zůstal uvedený závěr bez hlubší analýzy a nezdůvodněn.

Jde přitom v uvedeném případě o otázku zásadní, jež si podrobného rozboru zaslouží. Nelze, samozřejmě, na tomto místě předjímat rozhodnutí soudu, který se nepochybně k uvedenému problému v blízké budoucnosti vrátí. V posuzování otázky informace o platech by však bylo záhodno vypořádat se argumentačně s odlišnou povahou informace o platech.

Uvedená odlišnost pramení ze skutečnosti, že poměr zaměstnanců územních samosprávných celků a jejich zaměstnavatele, jímž je uvedený samosprávný celek, je poměrem pracovněprávním²⁶, tedy soukromoprávní povahy. Uvedený pracovní poměr je upraven zákonem o úředních územních samosprávných celcích, k němuž je zákoník práce ve vztahu subsidiarity²⁷. Nejde o veřejnoprávní vztah povahy služebního poměru; projevují se v něm pouze dílčí specifika založená zákonem o úřednících; tato specifika se však netýkají, a zákon nikterak speciálně, odlišně od ostatních zaměstnanců v pracovněprávním vztahu, neupravuje otázku informování třetích osob o platech této kategorie zaměstnanců, tedy úředníků územních samosprávných celků, resp. nezakládá povinnost ro pro úředníky územních samosprávných celků snášet zásah do svého soukromí,

²⁵ Srov. rozsudek cit. v pozn. č. 1.

²⁶ Srov. znění § 1 odst. 1 zákona č. 312/2002 Sb., o úřednících územních samosprávných celků a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů.

²⁷ Srov. § 1 odst. 2 cit. zákona.

spočívající ve sdělování na žádost (tedy komukoliv) informace o konkrétní výši platu uvedené osoby.²⁸

Pokud by zákonodárce zamýšlel v uvedeném směru omezit práva uvedené kategorie zaměstnanců, pro kterou přijal zvláštní zákon o úřednících, bylo by možno oprávněně očekávat, že uvedenou odlišnost by do předmětného speciálního zákona vtělil. Uvedená otázka by mohla být speciálně ošetřena také v jiné zákonné úpravě, jako je tomu ve vztahu k určitým vymezeným informacím v případě tzv. vedoucích úředníků v již zmíněném zákoně o střetu zájmů.

Avšak nestalo se tak; zvláštní úprava uvedené otázky nebyla přijata. Zajisté není obecně vyloučeno, že argumentací s pomocí principů, resp. poměrování principů transparentnost vs. ochrany soukromí úředníků bylo by možno dospět k závěru, že uvedená povinnost je v uvedených úpravách obsažena implicity.²⁹ Takový postup by však vyžadoval důkladnou analýzu a argumentaci, jež bude zařazena do odůvodnění rozhodnutí, jež by se následně mohlo stát svou vahou do jisté míry „precedentním“.

Obdobně důkladně by pak bylo zapotřebí vypořádat se rovněž s jednoznačnou podřaditelností platu poskytovaného konkrétnímu úředníku, pod pojem „veřejné prostředků“, když uvedené prostředky jsou poskytovány na základě pracovní smlouvy, jako plnění z této smlouvy, nikoliv z rozhodnutí orgánu územního samosprávného celku. Konkrétní výše platu je dle stanovených kritérií určena právním předpisem prováděcí povahy, vydaným na základě zmocnění obsaženého v zákoníku práce.³⁰ Zcela jistě pak nejde o informaci, již lze poskytnout bez souhlasu úředníka, tedy takové, jež by

²⁸ Od zaměstnanců soukromého sektoru se úředníci veřejné správy dle zákonné dikce liší (širším) rozsahem povinností vyplývajících z pracovního poměru, a dále povinností snášet, v rámci plnění obecné informační povinnosti ze strany povinného subjektu, jenž je jejich zaměstnavatelem, poskytování údajů o úřední činnosti, jak s tím počítá také zákon na ochranu osobních údajů, a jak to má sloužit naplnění práva na informace. Jak shora uvedeno, lze dovést také povinnost strpět poskytnutí informace o udělení odměny, jež jim mimořádně jejich zaměstnavatel na základě vlastního rozhodnutí, resp. jeho příslušný orgán, udělil.

²⁹ Jako byl obdobný postup a argumentace uplatněn např. v případě absence výslovné úpravy možnosti zmírnit tvrdost zákona – srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18.12.2008, sp.zn. 7 As 21/2008-101.

³⁰ Srov. nařízení vlády č. 564/2006 Sb., o platových poměrech zaměstnanců ve veřejných službách a správě, jež vláda přijala podle § 123 odst. 6 písm. c) až g), § 128 odst. 2 a § 129 odst. 2 zákona č. 62/2006 Sb., zákoník práce.

vypovídala „o jeho úřední činnosti, o jeho funkčním nebo pracovním zařazení“, dle již cit. § 5 odst. 2 písm. f) zákona o ochraně osobních údajů.

Bez dalšího nelze přijmout ani argument, že informace o platu konkrétního úředníka je informací oprávněně zveřejněnou, což by naplňovalo jinou výjimku z povinného získání souhlasu subjektu údajů k poskytnutí informace, jak to předpokládá písm. d) cit. zákonného ustanovení. Zveřejněny, jako příloha cit. nařízení vlády, jsou platové tarify. Avšak ke zjištění, který údaj z tarifní tabulky, tedy částka výše platu, je přiřaditelný konkrétnímu zaměstnanci, bylo by zapotřebí získat minimálně také informaci o dosažené kvalifikaci, resp. zkoušce odborné způsobilosti, a také o délce vykonané praxe, resp. další relevantní (osobní ?) údaje, jak je podrobně upravuje cit. prováděcí předpis. Podle názoru autorky se za uvedených podmínek dle všeho o zveřejněnou informaci nejedná. Nevylučuje však obecně takovou interpretaci uvedených ustanovení, jež odůvodní názor opačný. Bude však nutno k ní přistoupit, pokud má být argumentace cit. ustanovením (o výjimce z principu souhlasu k poskytnutí osobních údajů) využita.

4. ZÁVĚREM

Příspěvek, povahy spíše diskuzní, lze uzavřít shrnutím v tom směru, že rovněž soukromí úředníků (zaměstnanců) veřejné správy má svou váhu, a je chráněno na základě ústavního principu ochrany soukromí. Pokud má být omezeno, resp. má do něj být zasaženo, např. v rámci naplnění práva na informace, resp. principu transparentnosti, musí být takový zásah buď opřen o dostatečně určitou a konkrétní zákonnou úpravu, a není-li takový konkrétní právní základ k dispozici, je nutno provést řádnou úvahu, resp. využít interpretace systematické a teleologické, včetně aplikace příslušných obecných principů, resp. jejich vzájemného poměrování, se zohledněním relevantních znaků daného případu. V tomto směru soudní rozhodnutí, jež inspirovalo sepsání tohoto příspěvku, dle všeho svou úlohu nenaplnilo, a metodika zatím dostatečně konkrétní návod neposkytuje.